

Nebylo sice tak úžasně krásný počasí, jaký si na nás nachystala neděle, ale bylo fajn.

Ráno chvíli poměrně silně pršalo - až nás to i vzbudilo. A tak jsem si řekla, že není kam se hnát a převalila jsem se na druhý bok. Aktivista Brtník vstal. Jako jedinej teda ☹ . My ostatní jsme se ani nehli. Ale von je ten skřivan. Askřivanům sláva ale, páč třeba jak sou takový aktivní, tak šup ke kamnům. Chvíli dělaj Soptika a pak už to fajruje. Mimochodem je to super, že tam je ta hromada huhlí. Páč sice je to trochu tělocvik, to nanosit, ale zase topíme naprosto zadáčo. A ešče dlouho budem teda. A tím pádem můžem špórovat na kotli, kde to jede na minimum. No a protože je teda ten skřivan aktivista, tak aktivně i sundal ohaře z křesel a vytáhnul je ven. Bylo mi jich v tom dešti i líto ☹ . Ale to jsem nevěděla, že když jsem usnula a oni odešli, změnil se déšť na sních.

Což mě rozradostnilo, když jsem se vykopala z péří a zjistila to. To bylo najednou honem šup na nohy a jedem, jedem připravit snídani a tak jako podobně. Abych na to nebyla sama, motal se mi tam Mouses, kterej se přištrachal z nočních toulek a uvítal teplo a pak i teplou snídani, páč když dorazili ohařící, dostali fšící teplou syrovátku. Tooo si pošušňával, hošíček mouratej. A fousky si pak oblizoval. Po něčem teplým na zahřátí dostali pochopitelně i normoš snídaňku, kuřecí kousky s vločkama a zeleninou. Aby měl Mourís taky nějakou tu kost - i když on si obstará z myší, já vím ☹ , ale tak prostě... dostal takovou tu malou letku z křídýlka. Pak si chroupal spokojeně, stejně jako ohařiska se stehnama kuřecíma. No a nám jsem vyrobila supr bohatýrský obložený chlebíky. Hlavně aby Brtník měl vydatnost, když maká. Takže jsem jemu ukrojila pořádněj krajíc jeho domácího chleba a sobě pláteček přes kterej - jak říkávala moje máma, "by čék viděl Hradčana" ☹ . Mocně jsem namazala máslem a navrstvila hromadu šunky, sýra a lehce ozdobila majonézou a navrch dala pěkně plátky vařenýho vajíčka. Bylo to jak pro dřevorubce .

Mno..... ráda bych podotkla, že Moures rozhodně teda neni dřevorubec. Možná si toho je i vědom, ale i přes to si hajzlík jeden drzej vzal kus z tý mojí snídaně. Prvně jsem to nestihla zaregistrovat, jen jsem ho, smetáka kradařskýho, viděla, jak si něco na zemi fedruje do tlamičky a a pomlaskává si u toho. I pojala jsem pochopitelně podezření a šla prohlídnout ty chleby na stole. Nic. Nic nechybělo, nic nebylo jinak. Hm? Ale čím se teda fedroval? Vrátila jsem se k lince, abych dokrájela hromadu zeleniny k těm chlebům, a když jsem se otočila, přéésně jsem ho zblejskla, jak si sáhnul pro to vajíčko. Hááájzl jeden, jel ven, že se nestačil divit ☹ . Uraženě si sednul na svou pozorovatelnu, kterou si udělal na tom svém zatepleným

bydlíku. Sedává tam a pozoruje to jak car svý rodný lány. Teď tam načuřeně seděl a čučel. Máš smolikof frajere drzej, hučela jsem si v kuchni. Pak jsem pro něj výchovně došla a trvala si na tom, že půjde na pelíšek a bude ležet tam. Myslím, že Tali byla spokojená, že se průšvih taky jednou netýkal jí ☐ ☐ . Odkrojila jsem “kontaminovanej” kus chleba a dala ho napůl ohaříkům. Aspoň zhubnu, když to nesním, že jo? To von to vlastně se mnou asi myslel dobře, došlo mi teď, když to píšu ☐

Po snídani a kávičce jsem se dala do vaření, abychom měli co jíst i v časech následujících po snídani. A vzala jsem to vod podlahy. Políftka se více-méně vždycky udělá sama přes noc na kamnech a já pak jen rozkrájím zeleninu a oberu maso. Tentokrát jsem ho ovšem nedala do políftky, ale udělala jsem si z něj základ na rizoto. Páč jsem na cibulku osmaženou mrskla trochu mrkve, pórku, celeru, řepy, pak k tomu přihodila žampijouny a nakonec ono obraný maso, přidala jíšku, zalila částí vývaru a bylo to. Zároveň jsem pracovala ešče na dalších dvou stovech, protože jsem měla rozmraženéj velkéj kus vepřovýho masa. Kus jsem z toho ukrojila, nakrájela na kostky, mrskla zase na cibulku a nechala to dovádět na kamnech. nakrájela jsem si další zeleninu, přihodila ji k masu, který čekalo v remosce, celý to okořenila, podlila vínem, remosku zapla a tadáá, dělej si tam co chceš. To už mi mezitím změklo to maso na kamnech, tak jsem ho zajíškovala, přihodila k tomu nasekanou kapustu, zalila to vývarem a opět tadáá, když se to provařilo, měla jsem hotový další jídlo. Občas jsem načíhla do remosky, podlila to tam, nakonec jsem vyndala měkký maso, zasypala zeleninu moukou, opražila to, zalila vývarem, rozmixovala, doředila smetanou a poslední tadááá, měla jsem dovařino. Žrádla jak pro regiment a na jak dlouho.

Aby zvířena nezhálela, stihli jsme si při tom i cvičit to klikání a přivolávání, aby se v tom Mourís vylepčoval. Jde mu to pěkně. A vylepčil se prosím i v tom platíčkovým hlavolamu. To mi udělal velkou radost. Nečučel na to tentokrát dva dny, ale rovnou šel do akce. Pěkně mu to šlo. Ohaříci jsou pochopitelně mnohem rychlejší, ale tak se pak aspoň pocvičí v sebeovládání. Škoda jen, že někdy to sebeovládání Taliprtce až tak nejde teda ☐ ☐ -viz. foto

*Hele paničko - vona Tali
vybuchla! Já to neudělal!*

Tak, bylo vařeno, milá Mařeno a já mohla jít pomoci Brtníkovi. Čekaly tam na mě pomocné práce v podobě odvozu suti a stavebního matryjálu. Mouses šel na rajz a ohařící chrápat do pelíšků.....resp. na křesla. Před tím jsme si ovšem ešče museli zabojovat vo prase v ponožce □ . Páč Rumíček se vzepjal jako ten oř a předníma začal pro praseti v ponožce dupat. Tím pádem naditá ponožka začala prdět a jeho to rozradostnilo natolik, že jsme museli bojovat. A já pak teda šup ke kolečku a vozit. Nebylo toho nějak moc, ale jako tělocvik dobrý.

Abych to pak rozhejbala, vyrazila jsem s ohaříkama na prochajdu. Opět jsem musela vykopávat, což bylo v tom deštěm naměkklým sněhu výživný. Takže další posilovačka □ . Rumoušek mě nešetří. V batůžku jsem měla zase nálož jablíček a oříšky a lojovky. Všechno, co jsem roznosila minulý víkend bylo fuč. Ještě, že jsem lojovky vzala po dvou na každý místo. Jestli opravdu přijde to tvrdý ochlazení, budou ptáčci rádi. Však to taky pěkně v tom remízku halasilo, když jsem gule rozvěšovala.

Po tom, co Tali převedla minule cestou ke krmelci přes les, jsem to nechtěla riskovat znovu a tak jsem se vrátila na cestu a šli jsme ke krmelci civilizovaně cestou. Sice si trochu jistila

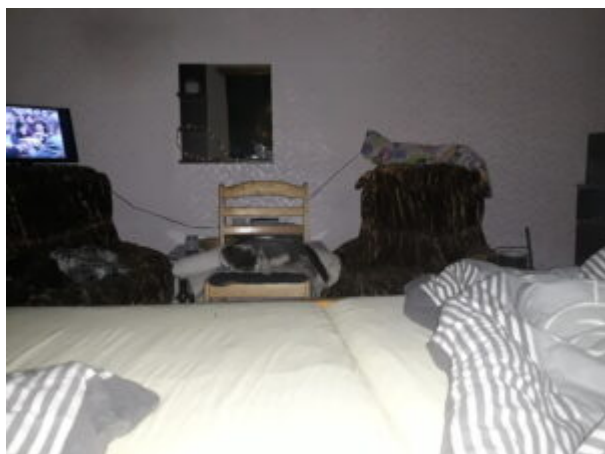
situaci, ale neblbla a ke krmelci jsme došli na pohodu. Jak jsem předpokládala, jablíčka byly fuč, mrkev tam zůstala. I proto jsem ji nebrala. I oříškový krmítko pro veverky bylo prázdný, tak jsem doplnila další a šlo se lesem dolů zpátky na louky. A při tom jsme si trošku zacvičili, ať se jen tak nevlákáme. A došlo i na country agilitění, kdy jsem ohařiska posílala přes a na velké položené buk. Jen ať si trošku taky zabalancujou a protáhnou noženyky.

Donesli jsme zbytek jablek k dalšímu krmelci a cestou zpátky jsem na kraji louky vytáhla po delší době jejich vánoční dárečky. Jsou to takový jako drony, či čo. Z jutoviny, docela dobře to lítá, a vypadá to nezničitelně. Jen je to v přírodních barvách, takže pokud to pes někde nechá - což třeba u Tali člověk musí občas hlídat, tak se to pak blbě hledá. To teď nehrozilo, protože byl sníh a tak oba řádili jak blázni. Tali byla spolupracovně naladěna a tak jsme blbli hezky všichni tři. No a pak se prostě jen tak šlo, oni si čuchali a lážo plážo jsme se domů courali.

Tam už na nás čekal..... no hele já nevim, ešivá to mám psát??? Nevim prostě. To přijdete domů a tam místo muže na vás čeká.....Dolfi ☐ . Nevim co s mým mužem v tý uhlárně udělal, ale vim bezpečně, že dovnitř šel to uhlí přeházet Brtnik a zpátky vylezl bohužel Hitler ☐ . Fakt nekecám. ☐ . Když sundal šátek, kterej měl přes hubu, aby ho to chránilo, tak měl pod tím nosem tak příšernej hitlerofskej knír, že jsem ho nemohla oslovit jinak, než Dolfi ☐ ☐ Nevěřil, dokud se nepodíval do zrcadla ☐ ☐ Jako von má takový germánský rysy, jeho by tendle úchylnej pán asi dost vocenil. No a když se tam přidal ten mour pod nosem..... ☐ Pranic se mi nelíbil teda. Takže pak strávil v kópelce asi tak čtyry hodiny, než to ze sebe chudera - nejen pod tím nosem - dostal dolů. ☐ . Jojo, to máte za svou dobrotu, jdete makat a domů vás pak nechtěj ani skorem pustit a ešče se vám smějou ☐ ☐

Náhodou ale! Já sem hodná pani, takže jsem mezitím vytáhla z lednice listový těsto, a za pomoci domácí marmeládičky a strouhaných jablek a másla , jsem mu vytvořila ke kávičce moc dobrý šátečky. Taky si je zasloužil, řekla bych. Večer byl pak tak vyřízenej, že odpadnul a ani neslyšel, jak jsem s Mouresem řádila v předsíni. Ten totiž měl zase děsný roupy a s večerem opět ožil, tak jak kočky ožívají a furt útočil na ohaře, který toho taky měli za ten den dost a chtěli si odpočívat. Musím teda Mourese pochválit, že když se chystal na Tali zaútočit zákeřně zezadu a já to zblejskla a houkla na něj děsivě "MOURESYYY! NE!" , tak toho nechal. No a za odměnu jsem s ním šla do tý předsíně a dali jsme si tam fotbálek . Vzala jsem jednu aportýrovací kachnu a skvěle jsme si zařídili. Moures začasto právě zastavil svou

maličkost až o dveře a vydával tak značnej lomoz. Kupodivu ani tohle Brtnika neprobudilo. Zato Mousese to hezky unavilo a tak pěkně potom spinkal s námi v ložnici na svém pelíšku, kterej jsem mu vyrobila, aby mu nebylo líto, že nemá křeslo.

Ale stejně se pak nakonec nastěhoval k Brtnikovi na postel. To už ho kupodivu vzbudilo a štandopéde poslal milýho Mourese dolů. Tak ten si pod tu postel aspoň zalezl a když jsem se pak pod ní podívala, ležel tam nataženej jak nějaká předložka. Chrápal na bříšku, přední i zadní nohy natažený ☐ . A pěkně až do rána, kdy si řekl o vypuštění